

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 375

39e jaargang

12 december 1996

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	<i>Besluiten aangenomen krachtens titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie</i>	
96/C 375/01	Resolutie van de Raad van 29 november 1996 betreffende het opstellen van overeenkomsten tussen politie en douane inzake drugsbestrijding	1
96/C 375/02	Resolutie van de Raad van 29 november 1996 betreffende maatregelen voor de aanpak van het probleem van het drugstoerisme in de Europese Unie	3
96/C 375/03	Overeenkomst aangaande de verkorte procedure tot uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie	4

(Besluiten aangenomen krachtens titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie)

RESOLUTIE VAN DE RAAD

van 29 november 1996

betreffende het opstellen van overeenkomsten tussen politie en douane inzake drugsbestrijding

(96/C 375/01)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, inzonderheid op artikel K.1,

Overwegende dat in het door de Raad in november 1993 ingediende actieplan op het gebied van justitie en binnenlandse zaken onder meer wordt aangedrongen op de ontwikkeling van alle vormen van politie- en douanesamenwerking teneinde het gemeenschappelijk doel, namelijk meer veiligheid voor de burgers van de Europese Unie, te bereiken;

Overwegende dat in het door de Raad „Justitie en Binnenlandse Zaken” van november 1993 opgestelde prioritaire werkprogramma voor 1994 onder meer wordt beklemtoond dat het optreden van politie en douane elkaar beter moeten aanvullen;

Overwegende dat het verslag van de groep van drugdeskundigen dat door de Europese Raad van Madrid van 15 en 16 december 1995 is aangenomen, bepalingen bevat inzake de samenwerking tussen politie, douane en ander wetshandavingsinstanties;

Ervan overtuigd dat intensieve samenwerking tussen politie, douane en zo nodig andere wetshandavingsinstanties op nationaal niveau zou bijdragen tot een doelmatiger en doeltreffender bestrijding van de drugshandel in de Europese Unie;

Zonder afbreuk te doen aan de diverse wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen of regelingen die in de Lid-Staten bestaan inzake de rol van respectievelijk de politie en de douane in de drugsbestrijding;

In het besef dat het van belang is dat de rol en de functie van de diverse instanties die bij de handhaving van de drugswetgeving betrokken zijn, worden omschreven en verduidelijkt;

Zich ervan bewust dat overlapping tussen de inspanningen van wetshandavingsinstanties dient te worden vermeden en dat hun complementaire middelen optimaal dienen te worden benut;

Verlangend een hoog niveau van samenhang en samenwerking tussen de verschillende instanties te bevorderen en te waarborgen teneinde doeltreffende en doelmatige handhaving van de drugswetgeving te vergemakkelijken;

Verlangend ervoor te zorgen dat het drugsprobleem op de organisatorisch meest efficiënte manier wordt aangepakt;

Vaststellend dat in sommige Lid-Staten van de Unie reeds gezamenlijke overeenkomsten of memories van overeenstemming tussen politie en douane bestaan;

Zich bewust van de voordelen die dergelijke overeenkomsten of memories voor de wetshandhaving in de strijd tegen drugs kunnen hebben,

NEEMT DE VOLGENDE RESOLUTIE AAN:

1. Teneinde de noodzaak van een nauw samenwerkingsverband tussen de politie- en douanediens te beklemtonen, hun respectieve rol in de handhaving van de drugswetgeving te omschrijven en hen in staat te stellen doelmatiger en doeltreffender samen te werken, dringt de Raad er op aan dat, onverminderd de nationale wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, op nationaal niveau formele overeenkomsten of andere regelingen worden opgesteld, waarin rekening wordt gehouden met de algemene richtsnoeren die in deze resolutie zijn vervat.
2. Zonder daartoe beperkt te zijn, kunnen overeenkomsten of andere regelingen tussen politie- en douanediens bepalingen met betrekking tot de volgende aangelegenheden bevatten:

- nauwkeurige afbakening en eerbiediging van de bevoegdheden van elk van beide diensten, met inbegrip van de bevoegdheid voor het in beslag nemen van drugs en daarmee verband houdende bewijzen, het ondervragen van verdachten, de detentie van verdachten, onderzoek en zo nodig vervolging;
 - uitwisseling van relevante onderzoeksgegevens;
 - uitwisseling van beschrijvingen van de werkwijze van drugshandelaars;
 - uitwisseling van informatie over de toepassing van risicoanalysetechnieken;
 - uitwisseling van verbindingsofficieren tussen de hoofdkantoren van de beide diensten teneinde wederzijds vertrouwen op te bouwen;
 - totstandbrenging van nauwe contacten op lokaal niveau;
 - onderling overeengekomen persmededelingen;
 - zo nodig gezamenlijke onderzoeks- en/of inlichtingenteams van politie en douane;
 - onderling overeengekomen politie/douaneprocedures voor operationele kwesties waarbij de beide instanties betrokken zijn;
en waar zulks nuttig is:
 - gezamenlijke mobiele eenheden van politie en douane;
 - gezamenlijke opleidingsprogramma's voor politie en douane;
 - gezamenlijke gebruik van uitrusting door politie en douane.
3. De in deze resolutie bedoelde overeenkomsten of regelingen kunnen worden uitgebreid tot andere wets-handhavingsinstanties dan politie en douane.
4. De Lid-Staten wordt verzocht de Raad via het secretariaat-generaal binnen een jaar in kennis te stellen van de maatregelen die zij naar aanleiding van deze resolutie hebben genomen.

RESOLUTIE VAN DE RAAD

van 29 november 1996

betreffende maatregelen voor de aanpak van het probleem van het drugstoerisme in de Europese Unie

(96/C 375/02)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, inzonderheid op artikel K.1,

Overwegende dat de bestrijding van drugsverslaving en de daarop gerichte samenwerking voor de Lid-Staten aangelegenheden van gemeenschappelijk belang zijn;

Overwegende dat in het alomvattende actieplan voor drugsbestrijding waarover de Europese Raad van Madrid op 15 en 16 december 1995 overeenstemming heeft bereikt, met nadruk wordt gewezen op de noodzaak een oplossing te vinden voor het probleem van het drugstoerisme in de Lid-Staten;

Zich ervan bewust dat het drugstoerisme in de Europese Unie een probleem is dat voortdurend andere vormen aanneemt;

Met inachtneming van de oorzaken van drugsmisbruik en van de noodzaak van preventie;

Erkende dat er slechts in enkele Lid-Staten duidelijk sprake is van drugstoerisme en dat de mate waarin dit probleem zich in deze Lid-Staten doet gevoelen sterk verschilt;

Wensende een hoog niveau van contacten tussen de betrokken Lid-Staten te stimuleren en te waarborgen, teneinde een doeltreffende en efficiënte reactie op het probleem van het drugstoerisme te bevorderen;

Wensende te waarborgen dat het probleem wordt bestreden in het kader van de meest efficiënte organisatievorm;

Er nota van nemend dat een aantal Lid-Staten reeds bilaterale of multilaterale overeenkomsten heeft gesloten om het probleem aan te pakken,

NEEMT DE VOLGENDE RESOLUTIE AAN:

1. Om het probleem van het drugstoerisme in de Europese Unie op een doeltreffender wijze aan te pakken, verzoekt de Raad de betrokken Lid-Staten

- a) de uitwisseling van informatie te verbeteren en te bespoedigen;

b) operationele acties te coördineren, en

- c) wederzijdse procedures voor de toepassing van het nationaal recht ten aanzien van drugstoerisme te versterken.

2. Gezien de verschillen in de omvang van het probleem van het drugstoerisme zoals dat zich in de afzonderlijke Lid-Staten manifesteert, en derhalve ook in de noodzaak van specifieke maatregelen om dit probleem aan te pakken, verzoekt de Raad alle betrokken Lid-Staten om, waar passend,

- a) de uitwisseling van informatie te verbeteren en te bespoedigen door gebruik te maken van de bestaande kanalen op centraal, regionaal en plaatselijk niveau, dan wel, waar noodzakelijk, door dergelijke kanalen te creëren. Waar nodig wordt hierbij een centrale wetshandhavinginstantie ingeschakeld om in deze Lid-Staten de coördinatie met betrekking tot het probleem van het drugstoerisme te verbeteren en contact te onderhouden met de centrale wetshandhavinginstanties van andere Lid-Staten. De nationale wetgeving van de afzonderlijke Lid-Staten dient in dit verband te worden toegepast;

- b) personeel uit te wisselen en/of een beroep te doen op de huidige verbindingsofficieren;

- c) overleg te voeren over geplande acties aan weerszijden van de grens alsmede, waar van toepassing, acties waarbij doorvoer-Lid-Staten betrokken zijn;

- d) de overdracht van strafvervolging zo soepel en doeltreffend te maken als in de praktijk mogelijk is, zodat, indien deze weg voor een Lid-Staat openstaat, deze op doeltreffende wijze kan worden gevolgd om een groot aantal relatief kleine delicten te vervolgen.

3. De Raad verzoekt de Europol-Drugseenheid in haar jaarverslag over de algemene toestand van de drugs-handel bijzondere aandacht te schenken aan de ernstiger aspecten van het verschijnsel drugstoerisme, zodat de Raad na ontvangst van dit verslag, waar passend, het document van de Europese Unie over het drugstoerisme en de evaluatie van de maatregelen ter bestrijding van dit probleem, kan actualiseren.

OVEREENKOMST

aangaande de verkorte procedure tot uitlevering tussen de Lid-Staten van de Europese Unie

RAPPORT

(96/C 375/03)

1. VOORGESCHIEDENIS

Op de ministeriële bijeenkomst van Limelette op 28 september 1993 zijn de ministers van Justitie van de Lid-Staten van de Europese Unie het eens geworden over een verklaring waarin zij de grote lijnen hebben uitgezet voor de verbetering van de uitlevering tussen de Lid-Staten. Deze verklaring is door de Raad „Justitie en Binnenlandse Zaken” van 29 en 30 november 1993 aangenomen.

In deze verklaring is aan de krachtens titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie bevoegde werkstructuren de nauwkeurig omschreven opdracht gegeven om de voorwaarden voor uitlevering en de uitleveringsprocedures te bestuderen teneinde deze, op een wijze die verenigbaar is met de grondbeginselen van het nationale recht van de Lid-Staten, te versoepelen respectievelijk te verkorten en te versnellen.

Op de Raadszitting van 29 en 30 november 1993 is een eerste verslag ingediend over de stand van de werkzaamheden. De Raad heeft vervolgens, op de zitting van 24 maart 1994, een aantal principiële vragen met betrekking tot de voorwaarden voor uitlevering besproken.

Een tweede tussentijds verslag is bij de Raad ingediend op de zitting van 20 juni 1994. Bij die gelegenheid is de Raad erop gewezen dat het goed zou zijn dieper in te gaan op mogelijke procedurele maatregelen waarmede, zonder afbreuk te doen aan juridische of politieke beginselen waarvan moeilijk kan worden afgestapt, een belangrijke verkorting en versnelling van de procedures zouden kunnen worden bewerkstelligd. In dat kader heeft de Raad besloten speciale aandacht te wijden aan de procedures waarbij de betrokkenen instemmen met hun uitlevering.

Ten gevolge op deze zitting heeft de Belgische minister van Justitie een werkdocument over dit onderwerp overgelegd. Dit document heeft de basis gevormd van de besprekingen die onder het Duitse en Franse Voorzitterschap zijn gevoerd.

Aan het eind van deze besprekingen heeft de Raad in een akte van 10 maart 1995 (95/C 78/01) besloten de hierbij toegelichte overeenkomst vast te stellen, die dezelfde dag is ondertekend door de vertegenwoordigers van de Regeringen van de Lid-Staten van de Europese Unie, en heeft hij de Lid-Staten aanbevolen de overeenkomst aan te nemen.

2. BEGINSLEN VAN DE OVEREENKOMST

De overeenkomst is gebaseerd op de volgende constatering. Uit de statistieken die tijdens de besprekingen bij de Lid-Staten zijn opgevraagd en die betrekking hebben op het aantal gevallen van uitlevering en op de gemiddelde duur van de procedures tussen de Lid-Staten, is (op basis van het referentiejaar 1992) gebleken dat, in meer dan 30 % van de ongeveer 700 uitleveringsverzoeken tussen de Lid-Staten in 1992, de betrokkene met zijn uitlevering instemt. Ondanks die instemming blijft de procedure vrij langdurig (soms een aantal maanden), zelfs wanneer de betrokkene in de aangezochte Staat niet wegens andere feiten wordt vervolgd of vastgehouden.

Uitgaande van deze constatering heeft de Raad geoordeeld dat het wenselijk is dat in dergelijke gevallen de tijd die met de uitlevering gemoeid is, evenals de duur van de hechtenis met het oog op de uitlevering tot een minimum worden beperkt.

Deze overweging sluit in het algemeen aan op de wens om te komen tot een betere en snellere samenwerking tussen de Lid-Staten ter zake van de overlevering van personen met het oog op vervolging of tenuitvoerlegging van een straf.

Wanneer personen uitsluitend worden vastgehouden met het oog op uitlevering ter fine van vervolging in de verzoekende Staat, sluit die overweging ook aan op de verplichting tot eerbiediging, ten aanzien van vervolgte personen, van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden. Voor de met het oog op uitlevering aangehouden persoon geldt in die gevallen immers het vermoeden van onschuld. De beperking van zijn vrijheid moet dus strikt gerechtvaardigd zijn. Wanneer de betrokkene met zijn uitlevering instemt, is het wenselijk dat hij zo snel mogelijk aan de verzoekende Staat kan worden overgeleverd, zodat hij daar tegen zijn hechtenis beroep kan aantekenen.

De overweging beantwoordt ten slotte tevens aan de beoogde strafrechtelijke doelmatigheid. Zolang de persoon om wiens uitlevering is verzocht niet aan de autoriteiten van de verzoekende Staat is overgeleverd, ligt de procedure in die Staat stil of wordt zij in elk geval vertraagd. Wanneer die vertraging het gevolg is

van de eerbiediging van het recht van de betrokkene om zich tegen zijn uitlevering te verzetten, is dit in overeenstemming met de beginselen van een billijke strafrechtspleging. Wanneer de betrokkene zich daarentegen niet tegen zijn uitlevering wenst te verzetten, rechtvaardigt niets die vertraging.

Op basis van een en ander heeft de Raad het zinvol geacht een adequater juridisch kader te creëren waarmee een snellere uitlevering mogelijk is wanneer de betrokkene met zijn uitlevering instemt.

Het principe hiervan luidt als volgt. In geval van instemming van de betrokkene en toestemming van de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat, wordt de betrokkene overgeleverd zonder dat er een uitleveringsverzoek hoeft te worden ingediend en zonder dat de formele uitleveringsprocedure wordt gevolgd, en vindt de procedure plaats tussen de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat en de autoriteit van de verzoekende Staat die om de aanhouding heeft gevraagd. Deze overlevering vindt plaats binnen een termijn van ten hoogste 40 dagen na de dag waarop de betrokkene ermede heeft ingestemd.

Opgemerkt zij dat de toestemming van de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat los staat van de instemming van de betrokkene. Deze autoriteit kan namelijk vrij de wenselijkheid van uitlevering beoordelen in het licht van de inhoud van het verzoek en van in de aangezochte Staat lopende procedures ten aanzien van de betrokkene.

De overeenkomst is hoofdzakelijk van toepassing in twee situaties. De eerste is de situatie waarin om voorlopige aanhouding met het oog op uitlevering wordt verzocht en de betrokkene, die bij zijn aanhouding (of binnen tien dagen na zijn aanhouding) met uitlevering instemt, in de aangezochte Staat niet voor andere feiten wordt gezocht of vastgehouden. Dit is de hoofdhypothese waarover de artikelen 3 tot en met 11 van de overeenkomst handelen. De tweede situatie is die waarin de betrokkene ermede instemt na de termijn van tien 10 dagen, maar binnen de in artikel 16 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering bedoelde termijn van 40 dagen en voordat er een verzoek tot uitlevering is ingediend.

De overeenkomst kan ook worden toegepast in een derde situatie, mits de betrokken Lid-Staat bij de bekrachtiging van de overeenkomst een verklaring in die zin heeft afgelegd: in die situatie stemt de betrokkene in met zijn uitlevering nadat er een verzoek om uitlevering is ingediend, ongeacht of dat verzoek al dan niet voorafgegaan is door een verzoek om voorlopige aanhouding.

De overeenkomst biedt een soepel juridisch kader, aangezien voor de bedoelde procedure in alle gevallen de toestemming is vereist van de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat en deze laatste de wettigheid

en de wenselijkheid van de procedure beoordeelt. Het is een instrument dat een rechtsgrond biedt voor een eenvoudigere en snellere samenwerking, maar het zij benadrukt dat de doeltreffendheid ervan uiteindelijk in ruime mate zal afhangen van de wil van de bevoegde autoriteiten om te komen tot een betere samenwerking voor de overlevering van personen met het oog op vervolging en tenuitvoerlegging van straffen.

3. COMMENTAAR BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 1

Algemene bepalingen

Artikel 1 plaatst de overeenkomst in het kader van het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957 (hierna het „Europees Verdrag” te noemen). De overeenkomst beoogt de toepassing van het Europees Verdrag tussen de Lid-Staten van de Europese Unie te vergemakkelijken en de bepalingen ervan aan te vullen teneinde adequater in te spelen op de gevallen waarin de voor uitlevering gezochte personen met hun overlevering instemmen.

Blijkens de laatste overweging van de preambule van de overeenkomst volgt uit het feit dat zij binnen het kader van het Europees Verdrag is geplaatst, dat de bepalingen van het Europees Verdrag van toepassing blijven op alle aspecten die niet in de overeenkomst worden behandeld. Dit geldt in het bijzonder voor de voorwaarden voor uitlevering.

Uit deze algemene bepaling valt af te leiden dat de overeenkomst de onderlinge uitleveringsregelingen tussen de Lid-Staten op grond van andere instrumenten dan het Europees Verdrag niet wijzigt. Dit geldt in het bijzonder voor de Benelux-Staten, die gebonden zijn door het verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken van 27 juni 1962 en waarvoor artikel 19 van dat verdrag, dat voorziet in een verkorte uitleveringsprocedure, van toepassing blijft.

Ten aanzien van de Lid-Staten waarvan de betrekkingen door het Europees Verdrag zijn geregeld, bepaalt lid 2 van artikel 1 van de overeenkomst dat lid 1 de toepassing van gunstiger bepalingen van bilaterale en multilaterale overeenkomsten of van uniforme wetgeving tussen sommige Lid-Staten onverlet laat.

Artikel 2

Verplichting tot overlevering

In artikel 2 is het grondbeginsel van de overeenkomst neergelegd, namelijk de verplichting personen die voor uitlevering worden gezocht, over te leveren volgens de verkorte procedure, wanneer zij overeenkomstig arti-

kel 5, lid 1, en de artikelen 6 en 7 hiermee instemmen en de aangezochte Staat zijn toestemming heeft gegeven overeenkomstig artikel 5, lid 2.

Artikel 3

Voorwaarden voor de overlevering

Artikel 3 betreft de hoofdhypothese die door de overeenkomst wordt geregeld, namelijk de verkorte procedure ingevolge de voorlopige aanhouding. De verkorte procedure begint bij het verzoek om voorlopige aanhouding, zoals bedoeld in artikel 16 van het Europees Verdrag. Tussen de Lid-Staten die partij zijn bij de overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen kan de procedure, volgens artikel 95 van die overeenkomst, ook beginnen bij de signalering in het Schengen-informatiesysteem.

Lid 2 van dit artikel geeft de consequentie aan van het gebruik van de verkorte uitleveringsprocedure: de indiening van een verzoek en van de ingevolge artikel 12 van het Europees Verdrag vereiste documenten is in dit geval niet meer nodig. De overlevering geschiedt op basis van de gegevens in het verzoek tot voorlopige aanhouding, die in artikel 4 van de overeenkomst zijn bepaald.

Artikel 4

Mededeling van gegevens

Artikel 4 bepaalt de gegevens die met het oog op een verkorte procedure moeten worden verstrekt.

Deze gegevens zijn bestemd voor de aangehouden persoon — aan wie zij een basis verschaffen waarop met de overlevering kan worden ingestemd — zowel als voor de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat — waaraan zij de nodige elementen aanreiken aan de hand waarvan deze de zaak van de toestemming voor de overlevering kan behandelen.

De gegevens zijn dezelfde die nodig zijn voor de signalering van een persoon in het Schengen-informatiesysteem. Alleen de gegevens betreffende de identiteit van de gezochte persoon komen er nog bij.

De bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat moet deze gegevens in beginsel toereikend achten om zich over de overlevering van de persoon te kunnen uitspreken. Zij omvatten namelijk alle elementen die nodig zijn voor een doeltreffende behandeling van de overlevering zowel wat betreft de betrokkene als het strafbaar feit.

Lid 2 van dit artikel voorziet evenwel in de mogelijkheid om af te wijken van lid 1 en aanvullende gegevens te vragen indien de verstrekte gegevens voor de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat onvoldoende blijken te zijn om haar toestemming te geven voor de overlevering. De aard van die gegevens is niet nader bepaald en de vaststelling ervan wordt aan de Lid-Staten overgelaten. Deze afwijking kan echter in geen geval afbreuk doen aan artikel 3, lid 2, van de overeenkomst, uit hoofde waarvan in een verkorte procedure niet de volgens artikel 12 van het Europees Verdrag vereiste documenten mogen worden geëist.

Artikel 5

Instemming en toestemming

Artikel 5 bepaalt de procedure die voor de volgens artikel 2 vereiste instemming en toestemming worden gevolgd. De betrokkene moet zijn instemming geven overeenkomstig de artikelen 6 en 7. Voor de toestemming van de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat verwijst de overeenkomst naar de nationale procedure van de Staten.

Artikel 6

Informatie van de betrokkene

Artikel 6 verplicht de Staten ieder voor uitlevering aangehouden persoon in kennis te stellen van het verzoek dat te zijnen aanzien is gedaan en van de mogelijkheid in te stemmen met zijn overlevering volgens de verkorte procedure. Deze mededeling geschiedt door „de bevoegde autoriteit”, namelijk de autoriteit die bevoegd is tot inhechtenisneming, op het tijdstip van de inhechtenisneming en overeenkomstig het nationale recht van elke Staat.

Artikel 7

Verkrijging van de instemming

Artikel 7 betreft de wijze waarop de instemming wordt gegeven. Het geldt ook voor de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel, wanneer het recht van de aangezochte Staat in een dergelijke, van de instemming met de uitlevering onderscheiden afstand voorziet, overeenkomstig artikel 9, onder b).

De overeenkomst geeft niet aan op welk tijdstip de instemming van de betrokkene moet worden verkregen. Wanneer de procedure in gang is gezet door de voorlopige aanhouding van de betrokkene, overeenkomstig artikel 4, volgt uit artikel 6 (informatie van de betrokkene onmiddellijk bij zijn aanhouding) en uit artikel 8 (mededeling van de instemming binnen tien dagen na de voorlopige aanhouding), dat de

betrokkene zijn instemming moet kunnen geven zodra hij in voorlopige hechtenis wordt genomen.

De instemming (en in voorkomend geval de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel) geschiedt ten overstaan van de bevoegde rechterlijke instanties van de aangezochte Staat. De bevoegde rechterlijke instantie kan een rechter, een rechtbank of een ambtenaar van het openbaar ministerie zijn, volgens het recht van de aangezochte Staat. Iedere Lid-Staat geeft bij de nederlegging van zijn instrument van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding aan welke zijn bevoegde instantie is, overeenkomstig artikel 15.

Het verkrijgen van de instemming (en in voorkomend geval de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel) geschiedt volgens de vormen die door de wetgeving van elke Staat zijn bepaald. Lid 2 van artikel 7 verplicht de Lid-Staten echter de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de instemming (en in voorkomend geval de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel) wordt verkregen onder omstandigheden waaruit blijkt dat de betrokkene uit vrije wil handelt en zich van de gevolgen van zijn instemming ten volle bewust is (vrije instemming met kennis van zaken). Het bepaalt dat de betrokkene te dien einde het recht heeft zich door een raadsman te doen bijstaan.

Ingevolge deze bepaling wordt de betrokkene uitvoerig voorgelicht over de gevolgen van zijn instemming (en in voorkomend geval van zijn afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel).

Ten aanzien van de gevolgen van de instemming gaat die informatie over het afzien van de waarborgen van de normale procedure, over het eventueel onherroepelijke karakter van de instemming, overeenkomstig lid 4, over de mogelijke gevolgen voor het specialiteitsbeginsel — en de mogelijkheid vervolgd te worden voor andere feiten dan die waarop de uitleveringsprocedure is gebaseerd —, overeenkomstig artikel 9, onder a).

Ten aanzien van de gevolgen van de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel gaat de informatie over de gevolgen van die afstand voor het specialiteitsbeginsel en over het eventueel onherroepelijke karakter van de afstand.

Artikel 7 houdt voorts in dat de procedure voor het verkrijgen van de instemming (en in voorkomend geval van de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel) zodanig wordt geregeld dat het naderhand mogelijk is te controleren of de instemming vrijwillig en bewust is gegeven. Lid 3 bepaalt in dit verband dat de instemming (en in voorkomend geval de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel) wordt neergelegd in een proces-verbaal. De manier waarop en de vorm waarin dit proces-verbaal wordt opgemaakt wordt door de nationale wet bepaald.

Lid 4 bepaalt dat de instemming (en in voorkomend geval de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel) onherroepelijk is. Om rekening te houden met het recht van bepaalde Lid-Staten voorziet dit lid echter in een mogelijkheid tot voorbehoud, waarbij de Lid-Staten kunnen aangeven dat de instemming (en in voorkomend geval de afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel) overeenkomstig hun nationaal recht kan worden herroepen.

Om in laatstgenoemd geval te voorkomen dat een herroeping van de instemming door de betrokkene nadelig is voor het goede verloop van de uitleveringsprocedure, bepaalt lid 4 dat de tijd die verloopt tussen de kennisgeving van de instemming en de kennisgeving van de eventuele herroeping, niet wordt meegerekend voor het bepalen van de bij artikel 16, lid 4, van het Europees Verdrag voor de voorlopige aanhouding voorgeschreven termijnen van 18 en 40 dagen. Dit betekent dat, wanneer de betrokkene zijn instemming herroept, de verzoekende Staat voor de indiening van zijn uitleveringsverzoek over evenveel dagen beschikt als op het tijdstip waarop de instemming van de betrokkene met zijn uitlevering aan deze Staat werd medegedeeld, waardoor die Staat ophield met het aanleggen van het dossier met de volgens artikel 12 van het Europees Verdrag vereiste stukken.

Artikel 8

Mededeling van de instemming

Ingevolge artikel 8 wordt de instemming van de betrokkene onmiddellijk door de aangezochte Staat aan de verzoekende Staat medegedeeld. Deze onmiddellijke mededeling is onontbeerlijk voor het goede verloop van de verkorte procedure, wanneer deze procedure de voorlopige aanhouding van de betrokkene als uitgangspunt heeft, overeenkomstig artikel 4 en volgende. Na de mededeling kan de verzoekende Staat namelijk de samenstelling opschorten van het dossier met de volgens artikel 12 van het Europees Verdrag voor het uitleveringsverzoek vereiste stukken.

Met het oog op de bij artikel 16 van het Europees Verdrag gestelde termijn van 40 dagen voor de indiening van een verzoek overeenkomstig artikel 12 van het Europees Verdrag, verplicht artikel 8 de aangezochte Staat de verzoekende Staat uiterlijk tien dagen na de voorlopige aanhouding mede te delen of de betrokkene al dan niet met zijn overlevering heeft ingestemd. Deze termijn belet niet dat de betrokkene later alsnog met zijn overlevering kan instemmen, overeenkomstig artikel 12, maar strekt ertoe te vermijden dat de onzekerheid over de instemming van de betrokkene nadelig is voor het goede verloop van de uitleveringsprocedure, in het licht van de in artikel 16 van het Europees Verdrag bepaalde termijnen.

Eveneens ter bespoediging van een en ander bepaalt lid 2 dat de mededeling van de instemming rechtstreeks tussen de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten geschiedt. Met bevoegde autoriteiten zijn hier niet de autoriteiten bedoeld die bevoegd zijn voor het verkrijgen van de instemming, maar de voor de verkorte uitleveringsprocedure bevoegde autoriteiten, die door de respectieve Lid-Staten worden aangewezen bij de nederlegging van hun instrument van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, overeenkomstig artikel 15 van de overeenkomst.

Artikel 9

Afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel

Gezien de grote verschillen tussen de rechtsstelsels van de Lid-Staten met betrekking tot de gevolgen van de instemming van de betrokkene met zijn uitlevering ten aanzien van de mogelijkheid van de verzoekende Staat om die persoon te vervolgen voor feiten die niet in het verzoek zijn vermeld, bevat de overeenkomst hierover geen bindende bepaling. Artikel 9, dat over dit punt gaat, strekt er uitsluitend toe dat wederzijdse informatie wordt verstrekt. Het bepaalt dat elke Lid-Staat een verklaring kan afleggen dat het in artikel 14 van het Europees Verdrag neergelegde specialiteitsbeginsel in de verkorte procedure niet van toepassing is.

In het licht van de verschillende rechtsstelsels zijn twee verklaringen mogelijk: de verklaring dat het specialiteitsbeginsel niet van toepassing is zodra de betrokkene met zijn uitlevering instemt, omdat de instemming met de uitlevering van rechtswege afstand inhoudt van de bescherming van het specialiteitsbeginsel — dit is het geval voor de Benelux-Staten, of de verklaring dat het specialiteitsbeginsel niet van toepassing is wanneer de betrokkene die met zijn uitlevering heeft ingestemd, onderscheiden daarvan nog uitdrukkelijk afstand doet van de bescherming van het specialiteitsbeginsel.

Artikel 10

Mededeling van het besluit

Artikel 10 bepaalt dat alle mededelingen over de verkorte procedure rechtstreeks worden gedaan tussen de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat, die overeenkomstig artikel 15 door iedere Lid-Staat bij de nederlegging van zijn instrument van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding is aangewezen, en de autoriteit van de verzoekende Staat die om de voorlopige aanhouding heeft verzocht. Het doel van deze bepaling is de procedure te verkorten en te versnellen, door alle mededelingen te laten lopen via de direct bij de procedure betrokken autoriteiten en door de besluiten betreffende het gebruik van de verkorte procedure te laten nemen door diezelfde

autoriteiten, zonder tussenkomst van tussenliggende administratieve autoriteiten.

Lid 2 van dit artikel bepaalt dat de door de bevoegde autoriteit van de aangezochte Lid-Staat genomen beslissing tot uitlevering uiterlijk 20 dagen na de dag van de instemming van de betrokkene moet worden medegedeeld. Uiteraard is dit een maximumtermijn en is het wenselijk dat de positieve of negatieve beslissing wordt medegedeeld zo snel mogelijk na de instemming door de betrokkene, zowel wanneer er geen beletsel is voor de uitlevering als wanneer er wel een belangrijk beletsel is.

Wanneer de aangezochte Staat uitlevering volgens de verkorte procedure weigert, beschikt de verzoekende Staat, door de combinatie van de termijnen van artikel 8, lid 1, en artikel 10, lid 2, hoe dan ook over een termijn van ten minste tien dagen om een uitleveringsverzoek in te dienen conform artikel 12 van het Europees Verdrag, voordat de in artikel 16 van dat Verdrag voor voorlopige aanhouding bepaalde termijn van 40 dagen verstrijkt.

Artikel 11

Termijn voor de overlevering

Artikel 11 bepaalt dat de overlevering plaatsvindt uiterlijk 20 dagen na de datum waarop de beslissing tot uitlevering is medegedeeld. Ook dit is een maximumtermijn en de overlevering kan uiteraard plaatsvinden zodra de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat haar beslissing heeft genomen, indien dat praktisch gezien mogelijk is. Dit kan vooral bij uitlevering tussen buurlanden het geval zijn.

Lid 2 van dit artikel bepaalt dat de betrokkene in vrijheid wordt gesteld indien hij niet binnen de in lid 1 gestelde termijn aan de verzoekende Staat is overgeleverd. Volgens lid 3 kan er echter van deze termijn worden afgeweken wanneer de overlevering door overmacht niet binnen de gestelde termijn kan plaatsvinden. Voor zover de bevoegde autoriteit die te maken krijgt met een geval van overmacht de bevoegde autoriteit van de andere Staat binnen 20 dagen op de hoogte brengt, kunnen de beide autoriteiten een nieuwe datum afspreken voor de overlevering. De betrokkene wordt in vrijheid gesteld indien hij niet binnen 20 dagen na deze datum aan de verzoekende Staat is overgeleverd.

Voor de toepassing van deze bepaling moet het begrip overmacht in enge zin worden uitgelegd; overeenkomstig de interpretatie die in het internationale strafrecht aan deze term wordt gegeven, moet het om een situatie gaan die niet kon worden voorzien en die niet

kon worden voorkomen (bij voorbeeld een ongeval tijdens het vervoer, een staking waardoor het beoogde vervoermiddel niet beschikbaar is en er geen ander vervoermiddel kan worden gebruikt, ernstige gezondheidsproblemen van de uit te leveren persoon die onmiddellijke opname in een ziekenhuis vereisen). De nieuwe datum voor de overlevering moet voorts zo dicht mogelijk bij de datum liggen waarop de aanvankelijk voor de voerlevering vastgestelde termijn verstreek.

Lid 4 bepaalt dat dit artikel niet van toepassing is wanneer de betrokkene in de aangezochte Staat wegens een ander feit wordt vervolgd of een straf moet ondergaan, en de aangezochte Staat artikel 19 van het Europees Verdrag betreffende de uitgestelde of voorwaardelijke overlevering wenst toe te passen. In dat geval gelden de regels van het Europees Verdrag.

Artikel 12

Instemming die na het verstrijken van de in artikel 8 bepaalde termijn of in andere omstandigheden wordt gegeven

Terwijl de artikelen 3 tot en met 11 van de overeenkomst in eerste instantie betrekking hebben op de situatie waarin de betrokkene na zijn voorlopige aanhouding met zijn uitlevering instemt, behandel artikel 12 de regels die gelden wanneer de betrokkene ermede instemt buiten de in die artikelen bedoelde voorwaarden en met name wanneer hij ermede instemt na het verstrijken van de in artikel 8, lid 1, bepaalde termijn van tien dagen.

In deze tweede situatie moeten twee gevallen worden onderscheiden. In het eerste geeft de betrokkene zijn instemming na het verstrijken van de eerste termijn van tien dagen, maar vóór het verstrijken van de termijn van 40 dagen van artikel 16 van het Europees Verdrag en voordat de verzoekende Staat een formeel uitleveringsverzoek heeft ingediend. In het tweede geval geeft de betrokkene zijn instemming nadat de verzoekende Staat een uitleveringsverzoek heeft ingediend, ongeacht of dit verzoek al dan niet is voorafgegaan door een verzoek om voorlopige aanhouding.

Voor het eerste geval bepaalt artikel 12, lid 1, dat de aangezochte Staat de in de overeenkomst neergelegde verkorte procedure toepast. Indien er na het verstrijken van de eerste termijn van tien dagen geen instemming is, moet de verzoekende Staat uiteraard een uitleveringsverzoek voorbereiden zonder op een mogelijke latere instemming van de betrokkene te wachten, teneinde ervoor te zorgen dat het verzoek binnen de maximumtermijn van 40 dagen kan worden ingediend.

In het tweede geval is toepassing van de verkorte procedure facultatief. Elke Lid-Staat geeft bij de bekrachtiging in een verklaring te kennen of hij het voornemen heeft in dat geval de verkorte procedure toe te passen en onder welke voorwaarden hij zulks zal doen.

Artikel 13

Verderlevering aan een andere Lid-Staat

Artikel 13, dat aansluit bij artikel 9 van de overeenkomst, waarin in eventuele afstand van de bescherming van het specialiteitsbeginsel is voorzien, bepaalt de gevolgen van deze afstand voor de voorwaarden die van toepassing zijn bij verderlevering aan een andere Lid-Staat. De regel luidt als volgt: indien de betrokkene, overeenkomstig artikel 9 van de overeenkomst, na zijn uitlevering aan de verzoekende Staat niet langer de bescherming geniet van het specialiteitsbeginsel, is, in afwijking van artikel 15 van het Europees Verdrag, niet meer de toestemming van de aangezochte Staat nodig voor de verderlevering aan een andere Lid-Staat.

Deze regel is te verklaren door het feit dat de verzoekende Staat, wanneer het specialiteitsbeginsel niet van toepassing is, de betrokkene strafrechtelijk mag vervolgen (en bijgevolg door uitlevering mag medewerken aan strafrechtelijke procedures in andere Staten) wegens andere feiten dan het feit waarvoor in de uitlevering is toegestemd.

Opgemerkt zij evenwel, dat de overeenkomst geen bepalingen behelst over de verderlevering van de betrokkene aan een Staat die partij is bij het Europees Verdrag, maar geen lid is van de Europese Unie.

Artikel 14

Doortocht

Artikel 14, dat aansluit bij de opzet van vereenvoudiging van de artikelen 3 en 4 van de overeenkomst, bevat voorwaarden voor doortocht die eenvoudiger zijn dan die van artikel 21 van het Europees Verdrag.

In afwijking van artikel 21, lid 3, van het Europees Verdrag kan het verzoek om doortocht worden ingediend met alle middelen die een schriftelijke melding opleveren (inclusief fax en elektronische post) en kan de beslissing van de Staat van doortocht op dezelfde manier kenbaar worden gemaakt. Het verzoek hoeft niet vergezeld te gaan van de in artikel 12, lid 2, van het Europees Verdrag bedoelde documenten, maar alleen van de in artikel 4 van de overeenkomst bedoelde documenten. Deze gegevens moeten door de Staat van doortocht toereikend worden geacht om de nodige dwangmaatregelen te nemen voor de uitvoering van de doortocht.

Artikel 15

Aanwijzing van de bevoegde autoriteiten

Artikel 15 bepaalt dat de Lid-Staten bij de bekrachtiging de verschillende autoriteiten aanwijzen die bevoegd zijn voor de toepassing van de in de overeenkomst neergelegde procedure, in het bijzonder de

autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de procedure en die toestemming moeten verlenen voor de uitlevering volgens de verkorte procedure, de autoriteiten die bevoegd zijn om de instemming van de betrokkene met zijn uitlevering te verkrijgen en de autoriteiten die bevoegd zijn toestemming te geven voor de doortocht van een volgens de verkorte procedure uitgeleverde persoon.

Gezien de nagestreefde doelstelling (snelheid en doeltreffendheid), ligt het voor de hand als bevoegde autoriteiten die autoriteiten aan te wijzen die in iedere Lid-Staat daadwerkelijk verantwoordelijk zijn voor de strafrechtelijke procedure, teneinde de tussenkomst te voorkomen van tussenliggende autoriteiten, die niet onmisbaar zijn voor het goede verloop van de procedure.

Artikel 16

Inwerkingtreding

Artikel 16 regelt de inwerkingtreding van de overeenkomst overeenkomstig de door de Raad van de Europese Unie vastgestelde regels. De overeenkomst treedt in werking 90 dagen na de nederlegging van de laatste akte van bekrachtiging.

Opdat de overeenkomst zo snel mogelijk kan worden toegepast tussen de Lid-Staten die dit wensen, biedt lid 3, zoals de eerder door de Lid-Staten gesloten overeenkomsten inzake justitiële samenwerking, elke Lid-Staat evenwel de mogelijkheid om bij de bekrachtiging of op enig later tijdstip te verklaren, dat de overeenkomst reeds eerder van toepassing zal zijn in

zijn betrekkingen met de Lid-Staten die een zelfde verklaring hebben afgelegd. Deze verklaring wordt 90 dagen na haar nederlegging van kracht.

Artikel 17

Toetreding

Artikel 17 bepaalt dat de overeenkomst openstaat voor toetreding van iedere Staat die lid wordt van de Europese Unie en regelt de wijze waarop deze toetreding geschiedt.

Indien de overeenkomst reeds in werking is getreden op het tijdstip dat de nieuwe Lid-Staat toetreedt, wordt de overeenkomst voor die Lid-Staat van kracht 90 dagen na de nederlegging van diens akte van toetreding. Is de overeenkomst daarentegen 90 dagen na de toetreding van de nieuwe Lid-Staat nog niet in werking getreden, dan treedt zij ten aanzien van die Lid-Staat in werking op het in artikel 16, lid 2, bedoelde tijdstip van inwerkingtreding. In dat geval kan de toetredende Staat eveneens een verklaring afleggen over een vervroegde toepassing, overeenkomstig artikel 16, lid 3.

Opgemerkt zij dat, indien een Staat vóór de inwerkingtreding van de overeenkomst lid wordt van de Europese Unie en niet toetreedt tot de overeenkomst, deze laatste uit hoofde van artikel 16, lid 2, toch in werking treedt zodra alle Staten die lid waren op het tijdstip van de ondertekening, hun akte van bekrachtiging hebben neergelegd.